

Arrest

nr. 182 060 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd omdat (i) zij laattijdig asiel heeft aangevraagd, (ii) de problemen met haar ex-partner ophielden nadat zij van hem scheidde, (iii) er in geval van herhaling van deze problemen met haar ex-partner er nationale bescherming voorhanden is daar de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan huiselijk geweld, (iv) de bedreigingen door schuldeisers van haar ex-partner van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn waarvoor

interne bescherming voorhanden is, en (v) de door verzoekster beweerde discriminatie niet die aard, intensiteit en draagwijdte heeft om als vervolging te worden beschouwd.

2. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen met haar ex-partner en met diens schuldeisers geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Verzoekster betwist bovendien niet slechts éénmaal bij de politie geweest te zijn om een getuigenis af te leggen, alwaar zij haar verhaal deed omtrent de schulden van haar ex-partner en de ontvangen bedreigingen. Verzoekster heeft zich verder ook geen enkele keer meer geïnformeerd naar de stand van zaken van het onderzoek. Behalve deze ene keer, waarbij zij zelf door de politie werd uitgenodigd, ging verzoekster geen enkele keer meer naar de politie en diende zij geen klacht in tegen haar belager, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.

De door verzoekster bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit deze informatie blijkt dat huiselijk geweld in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent de commissaris-generaal deze problematiek niet, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten haar geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen.

Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4.

3. Wat betreft de door verzoekster beweerde discriminatie, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 december 2016, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens kan zijn met de beschikking en de bestreden beslissing. Verzoekende partij wijst er op dat er een verschil is dus de theorie en de praktijk. Zij licht toe dat er inderdaad wettelijke initiatieven zijn genomen om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen, maar dat de praktijk iets anders toont zoals blijkt uit de studie van mevrouw A. Bozo, waarnaar zij verwezen heeft in het verzoekschrift. Uit deze studie blijkt dat huiselijk geweld zelfs toeneemt. Verzoekende partij vervolgt dat ook Amnesty International tot dezelfde conclusie komt. Volgens verzoekende partij is de algemene informatie niet eenduidig en blijkt dat bescherming door de Albanese autoriteiten vaak een dode letter is. Verzoekende partij stelt dat zij dit duidelijk meldde in haar verzoekschrift en in de beschikking geen antwoord is geboden op deze vaststellingen uit de algemene informatie.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden, zoals tevens in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld, dat verzoekende partij aangaf dat de problemen met haar ex-partner K. ophielden nadat zij van hem scheidde in 2014 (zie verklaring, CGVS I, p. 15: *“Heeft u sinds u gescheiden bent met K., nog ooit concrete problemen met hem gehad? Na de scheiding niet meer, maar als ik nog met hem in hetzelfde huis woonde wel”*). Waar verzoekende partij naar hetzelfde gehoorverslag verwijst p. 11 en in

het verzoekschrift beweert dat zij door haar ex nog bij wijlen wordt lastiggevallen, en bedreigt tijdens de periodes dat hij in Albanië verblijft kan zij niet worden gevolgd: *"In 2014 bent u dan van hem gescheiden, kan u eens vertellen hoe dat proces er aan toe is gegaan, van de scheiding? Na de scheiding was hij niet veel meer in Albanië, omdat hij veel schulden had. Hij vluchtte dan, hij is in Duitsland geweest, hij is ook in Griekenland geweest. Ik had amper of bijna nooit meer contact met hem. Hij belde heel soms om achter de dochter te vragen. (...)"*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, wordt wel degelijk rekening gehouden met en in de beschikking d.d. 8 december 2016 ingegaan op de informatie waar zij in haar verzoekschrift naar verwijst, o.a. van Amnesty International en van de onderzoekster aan de universiteit van Tirana A. Bozo, zo blijkt uit een lezing van de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld:

"De door verzoekster bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit deze informatie blijkt dat huiselijk geweld in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent de commissaris-generaal deze problematiek niet, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen."

Verzoekende partij haar algemene kritiek alsook haar algemene beweringen dat er een verschil is tussen de theorie en de praktijk, dat er inderdaad wettelijke initiatieven zijn genomen om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen, maar dat de praktijk iets anders toont en dat de bescherming door de Albanese autoriteiten vaak een dode letter is, wijzigt hoe dan ook niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de grond in de beschikking waar concreet (met betrekking tot de persoon van verzoekende partij en haar poging om bescherming te verkrijgen) wordt vastgesteld dat *"Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen met haar ex-partner en met diens schuldeisers geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Verzoekster betwist bovendien niet slechts éénmaal bij de politie geweest te zijn om een getuigenis af te leggen, alwaar zij haar verhaal deed omtrent de schulden van haar ex-partner en de ontvangen bedreigingen. Verzoekster heeft zich verder ook geen enkele keer meer geïnformeerd naar de stand van zaken van het onderzoek. Behalve deze ene keer, waarbij zij zelf door de politie werd uitgenodigd, ging verzoekster geen enkele keer meer naar de politie en diende zij geen klacht in tegen haar belager, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden."*

Nu verzoekende partij, behoudens die ene getuigenis bij de politie waarna zij naliert zich hier nadien nog verder over te informeren, geheel heeft nagelaten om haar problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten, berust haar theoretisch betoog als zou bescherming door de Albanese autoriteiten vaak een dode letter zijn, niet op eigen concrete en persoonlijke ervaringen uit de praktijk, en mist het dan ook elke grondslag. Verzoekende partij haar verwijzing naar algemene informatie omtrent de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de Albanese autoriteiten haar geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen verlenen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij het niet eens kan zijn met de beschikking en de bestreden beslissing, doch ze brengt geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 8 december 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij

redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS